

og hvor vi har udskiftet rivalisering og krig med samarbejde og fri og fair konkurrence, en konkurrence, som vel at mærke også er reguleret, så vi sikrer os, at der ikke er nogen, der snyder på vægten.

Jeg tror ikke på, vi mere vil opleve en krig mellem de europæiske stormagter, og det kan vi af meget gode grunde takke EU for. Vi er blevet en familie på godt og ondt, vi er ikke enige om alt, men vi er enige om at holde sammen i solidaritet med hinanden og med respekt for hinandens forskelligheder, og derfor synes jeg også, at DUPI-rapporten er et godt grundlag for den videre debat. Vi kan derfor også tilslutte os det forslag til vedtagelse, som er fremsat af hr. Claus Larsen-Jensen.

Holger K. Nielsen (SF):

Det er da fuldstændig korrekt, at da der kom et forslag i Europaudvalget sidste efterår om, at der skal laves en rapport om undtagelserne, bakkede alle op bag det, men det var da ud fra deisen om, at det vel er meget svært at gå imod en undersøgelse. Jeg mener, man står da lidt underligt, hvis man på forhånd siger, at det her skal ikke undersøges. Vi lagde i hvert fald meget vægt på, at der ikke skulle være tale om en kanonisering af nogle synspunkter, men jeg fornemmer lidt, at det er ved at blive konsekvensen, at DUPI-rapporten nu bliver kørt op som den store kanoniserede sandhed, vi skal have forespørgselsdebat om her i dag, og jeg ved ikke hvad. Det er partsindlæg. De konklusioner, man er kommet frem til, har jo ikke overrasket ret mange, der kender lidt til, hvordan DUPI forholder sig til forskellige ting, til hele diskussionen i DUPI-miljøet. Det er altså fair nok. Jeg vil slet ikke antaste deres ret til at komme med bidrag og heller ikke, at de argumenterer grundigt for dem, men at gøre det til den kanoniserede sandhed vil jeg meget tage afstand fra. Det er et indlæg i debatten som så mange andre indlæg, og vi må tage det for det.

Noget af det, som undrer mig lidt, er, at man slet ikke forholder sig til det, som vi jo tidligere har diskuteret her i dag, og som var noget af hele hensigten med det nationale kompromis og undtagelserne, nemlig befolkningens tillid til EU-politikken. Man kan måske godt være svækket, hvis man står uden for nogle områder, det er påstanden i DUPI-rapporten, så har man ikke så meget indflydelse, så bliver man et B-medlem, men omvendt kan man også sige, at man jo kan være svækket, hvis man ikke har et

folkeligt mandat til sin udenrigspolitik, og resultatet efter 2. juni-afstemningen i 1992 var jo netop, at der ikke var et folkeligt mandat til den politik, som den daværende regering havde ført i forhandlingerne om Maastrichttraktaten.

Der var det så hensigten, at vi skulle forsøge at skabe et nyt grundlag, hvor der var indrømmelser til jasisiden og indrømmelser til nejsiden, og at det i sig selv skulle være en ressource, der skulle bruges i udenrigspolitikken. Det er det aldrig blevet. Man har aldrig nogen sinde sat sig ned og har sagt, at nu er det altså forudsætningerne, nu er det præmisserne, at vi er uden for på de her områder. Hvordan kan vi så på det grundlag føre en aktiv politik? I stedet for har man jamret over, at vi ikke er med dér, at vi ikke er med dér, at vi har mistet indflydelse, og det har jeg været dybt, dybt uforstående over for.

Man gør meget ud af, at vi bliver et B-medlem. Ja, på de områder, vi har undtagelser, er vi naturligvis B-medlem. Det kan man da godt kalde det. Der er altid en konsekvens, når man træffer et valg her i livet. Når vi har truffet det valg, at vi vil stå uden for et område, så er det vel indlysende nok, at vi ikke både kan stå udenfor og så kræve at have indflydelse på området, det ligger jo logisk i den sammenhæng, men det betyder da ikke, at vi er B-medlem på alle andre områder.

Pointen i det nationale kompromis og den fleksibilitet, som vi talte om i 1992, og som i virkeligheden også ligger meget i den tale, som Joschka Fischer holdt i sidste uge, hvor han gav mulighed for, at visse lande skal gå meget videre, og andre ikke er så meget med, er jo netop, at der skal være et demokratisk flertal bag politikken.

I visse lande er der demokratisk flertal for en meget vidtgående integration, i andre lande er der ikke demokratisk flertal for en så vidtgående integration, og det, det drejer sig om, er at få Europa til at spille sammen med de økonomiske, politiske og demokratiske forudsætninger, der er i de forskellige lande.

Den form for tænkning er ikke behandlet, den bliver heller ikke diskuteret her i Folketinget i dag. I stedet for kører man videre sådan lidt plat: Vi er uden for indflydelse, vi skal med så hurtigt som muligt, og uh, hvor er det forførdeligt med de der ting, vi ikke kan være med i.

Enhver ved jo, at verden ikke er brudt sammen, fordi vi ikke har været med i nogle pro-